

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Anna Kozłowska

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie ze skargi pozwanej

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem

Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 28 czerwca 2012 r., sygn. akt V ACa (...)

w sprawie z powództwa B. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w likwidacji w
W.

przeciwko M. G.

o ustalenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 27 października 2017 r.,

zażalenia pozwanej

na postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 27 października 2016 r., sygn. akt V ACa (...),

1. oddala zażalenie;

**2. zasądza od skarżącej M. G. na rzecz powoda kwotę 3600
(trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
zażaleniowego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 27 października 2016 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę pozwanej M. G. o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem z dnia 28 czerwca 2012 r., ponieważ - w ocenie Sądu - skargę tę wniesiono z uchybieniem terminu przewidzianego w art. 407 § 1 k.p.c. Skarżąca odpowiednią wiedzę o podstawie skargi, określonej w art. 403 § 2 k.p.c., uzyskała w dniu 16 stycznia 2015 r., a nie - jak utrzymywała - dopiero w dniu 23 czerwca 2015 r. na podstawie akt sprawy o sygn. akt I C (...). Skargę o wznowienie postępowania skarżąca wniosła w dniu 20 sierpnia 2015 r., a więc po upływie terminu przewidzianego w art. 407 § 1 k.p.c.

W obszernym zażaleniu skarżąca wskazuje na naruszenie art. 233 § 1 k.p.c., art. 321 k.p.c., i art. 406 k.p.c. Podnosi także naruszenie art. 407 § 1 k.p.c. w zw. z art. 403 § 2 k.p.c. i art. 410 § 1 k.p.c. Skarżąca wnosiła o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jako podstawę wznowienia postępowania skarżąca wskazuje art. 403 § 2 k.p.c., tj. okoliczność, że w dniu 23 czerwca 2015 r. dowiedziała się o tym, iż jedyny wspólnik i prezes zarządu powodowej spółki B. nigdy nie miał odpowiedniej licencji pośrednika obrotu nieruchomości. W tej sytuacji, według skarżącej, umowa z dnia 4 sierpnia 1999 r., zawarta między T. G. a prezesem B. spółki z o.o. B. K., była nieważna. Nieważność ta miała wpływ na wynik sprawy obejmującej roszczenie pauliańskie, wytoczonej przeciwko skarżącej i zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 28 czerwca 2012 r.

Szerszy wywód skarżącej poświęcony jest uzasadnieniu tego, że uzyskana przez nią pogłoska o braku wspomnianych uprawnień po stronie prezesa zarządu spółki B., a także sam dostęp do akt spraw wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, nie mogą być traktowane jako „dowiedzenie się o podstawie wznowienia postępowania” w rozumieniu art. 407 § 1 k.p.c.

Należy stwierdzić, że Sąd Apelacyjny wskazał kilka miarodajnych źródeł, z których skarżąca mogła dowiedzieć się o podnoszonej podstawie wznowienia postępowania w postaci braku po stronie prezesa spółki B. licencji pośrednika w obrocie nieruchomościami. Otóż skarżąca występowała w sprawie o sygn. I C (...) jako pełnomocnik procesowy brata M. G. i powzięła informacje o wspomnianym fakcie w toku rozprawy z dnia 16 stycznia 2015 r. (na podstawie zeznań M. G.). Uzyskała tę informację także na rozprawie w dniu 18 marca 2015 r. na podstawie zeznań ojca. Obecność skarżącej na tej rozprawie wynika z protokołu rozprawy.

Skarżąca jako pełnomocnik procesowy w sprawie I C (...) miała cały czas dostęp do akt sprawy, w tym możliwość zapoznania się z pismem Ministra Infrastruktury. Miała zatem możliwość zweryfikowania w odpowiednim czasie braku pewności (o czym wspominała na rozprawie przed Sądem Apelacyjnym w dniu 13 października 2016 r.) co do faktu posiadania wspomnianej licencji pośrednika.

Co więcej, skarżąca w dniu 28 stycznia 2015 r. złożyła pozew o ustalenie nieważności umowy z dnia 4 sierpnia 1999 r. z tą motywacją, że strona pozwana w chwili zawierania tej umowy nie miała licencji zawodowej pośrednika w zakresie obrotu nieruchomościami. Ponadto skarżąca jako pełnomocnik procesowy M. G. (w sprawie o sygn. XX GG (...)) zgłosiła wniosek w dniu 20 sierpnia o sfotografowanie całych akt sprawy i fotokopie takie wykonała w dniu 20 sierpnia 2014 r.

Dowiedzenie się o podstawie wznowienia w rozumieniu art. 407 § 1 k.p.c. oznacza nie tylko samo rzeczywiste uzyskanie określonej informacji przez stronę i uświadomienia przez nią znaczenia tej informacji w postępowaniu o wznowienie postępowania, ale także wówczas, gdy skarżący, wykonujący funkcje profesjonalnego pełnomocnika procesowego, miał możliwość uzyskania takich informacji (lub przynajmniej ich zweryfikowania) przy wykonywaniu tej funkcji (np. w wyniku dostępu do akt sprawy).

Brak zatem podstaw do kwestionowania stanowiska Sądu Apelacyjnego, że złożenie przez skarżącą skargi w dniu 20 sierpnia 2015 r. nastąpiło jednak z uchybieniem art. 407 § 1 k.p.c., ponieważ skarżąca o podstawie wznowienia

skargi (art. 403 § 2 k.p.c.) dowiedziała się na pewno wcześniej niż w dniu 23 czerwca 2015 r.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy oddalił zażalenie jako nieuzasadnione (art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.).

O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono stosownie do art. 98 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c.

jw

r.g.